

Publicerad 2015-02-03 11:55 av theperna

Vita brev #3 (Tystnaden i ögonblicket)

Halmstad, 3 februari 2015

Bianca

Du hittade mig.

Så som du alltid hittat fram till mig.

Det krävdes inte mer för att få dig att leta förstås.

Tror du inte jag förstår...?

Du hade glömt mig, inte har... Allt blir levande igen

Någonstans

Ja vem är jag?

Är det inte frågan man aldrig borde sluta ställa sig.

Man väljer sina krig och måsten, likväl som sina önskningar och handslag.

Nej, du borde kanske inte svarat mig.

Och handslag var aldrig vår starka sida.

Men du valde ett av dina måsten. Kanske borde jag känna mig hedrad av det (?)

Det gör jag inte.

Som du ser “borde” är ett ord som aldrig existerat mellan dig och mig.

Inte då, inte nu.

Jag visste när jag skrev till dig att det räckte med att något innanför vidrördes.

Det måstet skulle du aldrig stå emot.

Tror du inte jag förstår...

Vi är lika där, har nog alltid varit.

...och ändå; jag känner dig inte.

Du är upptagen, men du kom med mer än vita ark som livstecken.

Du tänkte, du kände.

Någonstans fick det ta plats.

Om än bara en spricka i fasaden.

Du är upptagen, att säga så är den ultimata tomheten.

Efter ett tag inser man att där fanns plats för lite till och så fyller man det med något mer att vara upptagen med.

Är det viktigt finns det utrymme.

Låt mig få vara viktig,

låt det få ta plats,

låt det inte eka tomt.

Tystnaden i ett ögonblick.

Var det där du sökte efter något som du trodde fanns på min tunga.

Vilka ord letade du efter? Vilka ord var det som inte dög?

Charaderna Bianca, glömde du se igenom dem?

Bakom varje clownmask, gråter en människa.

Jag har återvänt igen, som du förstår.

Om än tillfälligt kanske, troligen.

Jag saknade havet, ...för mycket.

Jag saknade igenkänning och jag saknade mig själv.

Halmstad är bostad och bas igen, ja hem om du vill.

Inte långt från Kaptensgatan 3 faktiskt.

Stockholm? Är det hem?

På riktigt nu?

(Jag skrev ju till din gamla adress)

Finns det verkligen någon som kan känna sig hemma där?

Jag är i Stockholm med jämna mellanrum.

Brukar bo på ett litet hotell på Surbrunnsgatan nära Odenplan. (Vet inte varför jag skriver det men jag gör det ändå.)

Vi har alla rötter, och jag tror du är en av mina.

Skrämmer det?

Är det kanske det åldern gör med oss.

Rotar oss, sätter fast oss i livet, det som gör det så svårt att lämna.

Svårt att lämna, smaka på det Bianca.

Hur ligger det i munnen?

Hur är det att ens formulera?

...svårt att lämna

Bianca, har det någonsin varit en bra idé?

Har det inte alltid bara varit en idé, tillräckligt stark?

Ja, du är vuxen nu, på riktigt den här gången kanske.

Men räcker det,

...som ursäkt?

/David

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren theperna med Poeter.se id #15213 innehar upphovsrätten